

ROZSÉ LELTÁRA

A minap Rozsé rájött arra, hogy ha valaki nagyon szépen megkérné, illetőleg fegyverrel fenyegetné, hogy mondja el, milyen élni, nem tudna magabiztos választ adni a kérdésre, függetlenül attól, hogy az illető pisztollyal vagy diktafonnal próbálná rávenni a válaszadásra. És nem azért, mert ez esetleg egy túlzottan bonyolult kérdés lenne, még csak az sem mondható el, hogy nem lenne teljesen elvárható, ha egy magát élőnek jellemző egyedtől megkérdi valaki, hogy milyen önmagának lenni, akkor ne tudna kielégítő választ adni. Kielégítőt a kérdezőnek, de legalább magának.

Sokkal inkább azért, mert úgy érezné magát válaszadás közben, mint egy iskolai dolgozat idején, amikor izzadva ült a padban, megírta már a szövegének a lényegét egy piszkozatra, de nem mer belefogni a végleges válasz papírra vetésébe, mert nem jutnak eszébe az apró részletek, bárhogy is próbálja működéssre fogni az emlékezetét.

Nem emlékszik már a főszereplő inasának a nevére, márpedig úgy csak nem írhatja, hogy a „főszereplő inasa” egynél többször, az már gyanús lenne, és úgy tűnne, mintha nem is olvasta volna a könyvet, pedig igazán elolvasta, csak hát a csatajelenetek jobban lekötötték a figyelmét, mint a barátságos dialógusok a főszereplő és az inasa között (hogy is hívták?).

És valahogy ettől félt az étellel való válaszával kapcsolatban is, hogy az igazán fontos (legalábbis a másik fél számára az) részleteket nem tudná leírni, mert igazán sosem figyelte meg, márpedig egy ilyen kérdésre kondenzált, de mindenre kiterjedő, a lényegét megfogó választ kéne adni, nem? Az legalábbis semmiképp nem lenne elég, hogy *jó*, vagy éppen *rossz*, netán *ma esett és havazott egyszerre. Április buszadikán! Ilyen...*, de talán még az sem, hogy *te, nem olyan rossz mostanság, előléptettek, a feleségem terhes a másodikkal, a kicsidrága novemberben jön, meg amúgy belefogtam egy új bizniszbe. Apropos, hallottál már chia-magokról?*

Egy ilyen kérdésre (ha a megfelelő fél kérdezi persze – elvégre egy földönkívülinek mondjuk biztos minél kiterjedtebben kellene válaszolni, de a pisztolyos és diktafonos módszer kérdezői sem véletlenül teszik fel a kérdéseiket) kiterjedt választ kell adni, leírni, hogy egy adott pillanatban milyen beszívni a levegőt, minden áldott nap minden egyes másodpercében, milyen megkóstolni a fél éve tartogatott félszáraz vöröset, és az utolsó korty

elfogyasztása után sóvárogni *még csak egy kicsi-re*, tudva, hogy nincsen már több az üvegben, és ilyen bor egy fél évig nem is lesz, de arról is, hogy milyen magabiztosan, jó álmok képeivel telítve kelni, összetörten, vacogva ágyba bújni, egy kis fájdalommentes álomvilágra vágyva, és beszélni kellene még a csalódásokról, örömeikről, munkahelyi sikereikről, az egész karrier fogalmának értelmetlenségéről, a végigizgult hokimeccsekről, és arról, hogy azokhoz a győzelmekhez igazából semmi köze nem volt, de kit érdekel ez, mikor ott a gólöröm, az igazi, pillanatig tartó, de valós, akár az orgazmusok, a sajátjai, de a másoké is, a szerelmek, a sajátjai, és néha a másoké is, elvégre egy ember nem élhet végig minden történetet, de hallhatja, olvashatja vagy nézheti őket, és azok sokszor még erősebben maradnak vele, mint a valós történetei.

Ezen a ponton pedig már olyan hosszú ideje beszélne Rozsé, hogy a kérdező – függetlenül attól, hogy milyen fél kérdezi, még egy földönkívüli is vélhetőleg – megunná a választ, az túl bonyolult lenne neki ahhoz, hogy bármire is használhassa, meg amúgy sem vele történne mindaz, amit a válaszadó leír, van neki még dolga ma, élné már egy kicsit a saját életét.